

LEEUWARDER COU-RANT.

DINGSDAG, den 11 Januarij.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

VEREENIGDE NEDERLANDEN.

GRAVENHAGE, den 5 Januarij.

Nauwelijks was de dageraad onzer gezegende verlossing aangebroken, of een aantal Nederlanders, door de edelste geestdrift beziel, gaven, door aanzienlijke opofferingen, ter bevestiging en handhaving der zoo lang ontbeerde vrijheid en onafhankelijkheid, de treffendste blijken van die echte vaderlandsliefde, welke onze natie van de vroegste tijden gekenmerkt heeft. Wij kunnen dan ook niet nalaten, de onderstaanden met lof aan het publiek bekend te maken, die de volgende sommen, ten dienste des vaderlands, aan den heere grave van *Limbarg Stirum*, hebben aangeboden; en welke door zijn hooggeboren in dank zijn aangenomen.

De heer *Twent*, vijftien honderd guldens.
Mevrouw douariere van *Boetzelaar*, geboren te *Lea de Wilhem*, twee honderd vijf-en-zeventig guldens.
Mevrouw *Ramus*, geboren *Pernes*, twee honderd guldens.

Mevrouw de weduwe *A. E. Voogd*, van *Lelde*, twee honderd guldens.

Mevrouw de weduwe *Verbrugge*, geboren van *Oostendorp*, vijf honderd guldens.

De heer *Pickard*, in naam van een gezelschap, onder de zinspreuk *de Hoop*, te *Delft*, een paard en ruiter, en tot deszelfs equipering, honderd-vijftig guldens.

De heer *Buijs*, te *Delft*, in naam van een gezelschap vaderlandsche vrouwen, insgelijks een paard en ruiter, benevens honderd-en-vijftig guldens, ten zelfden einde.

De heer *Holtkamp*, twee paarden.
De heeren van der *Staal van Voorlinden*, *Steengracht van Oost-Capelle* en *Collot d'Escury*, ieder een paard en ruiter.

Met welk eenen edelen naljver dit loffelijk voorbeeld, sedert, door een veel grooter aantal van ware vaderlanders is nagevolgd geworden, is reeds aan het publiek bekend gemaakt. Herzelve is thans weder, op eene uitstekende wijze, vermeerderd door den vaderlandminnenden *Dirk Zuijlemans*, te *Rotterdam*, die aan Z. K. H. eene som van twee duizend en vijf honderd guldens heeft aangeboden, welke door hoogstdezelve in dank is aangenomen, en dienen zal tot uitrusting van een gelid van vijf gemonteerde en ten volle geëquiperde ruiters.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

D U I T S C H L A N D.

FRANKFORT, den 16 December.

De verbonden mogendheden hebben ook onze vreugde over de verlossing van Frankrijks overheersching vol-

komen willen maken, en voor het welzijn van Frankfort duurzaam willen zorgen. Bij een besluit van den 14den dezer hebben zij bekend doen maken, dat deze stad met haar voormalig gebied weder op zich zelve bestaan, en eene eigene vrije staatsregeling, onder de bescherming der verbonden mogendheden, bekomen zou. De reeds benoemde stads-voogd en burgemeesters hebben in last, de voltrekking van dit besluit door doelmatige onze voormalige staatsinrigting nabijkomende voorstellen te bevorderen. Frankforts burgeren zien alzoo met dankbaar gevoel en vol verwachting de nieuwe staatsregeling te gemoet.

Van den 1den.

Den 1den dezer defileerden, op hunnen marsch naar den Boven-Rijn, 6 regementen Kozakken en 1 regement dragonders van het leger-korps des russischen generaals von *Wittgenstein* door *Stuttgard*, waar dien eigen dag gemelden generaal met een gedeelte van zijnen generaal-staf mede aankwam, en met den Koning van *Wurtemberg* at. Daags te voren was aldaar doorgepasseerd, de oostenrijksche veldmaarschalk von *Bellegarde*, van *Frankfort* naar *Italie* gaande, om aldaar het opperbevel over het oostenrijksch leger te aanvaarden.

Door *Zwaben* rukken thans van alle kanten oostenrijksche, beijersche, russische en prussische troepen naar den Boven-Rijn, en dat in zulk eene menigte, dat men alleen de geallieerde magt, welke zich in dit oogeblik in de strekking russchen *Kehl* en *Bazel* bevindt, op 188 à 200,000 man begroot. Bij die vereende magt, die onverwijd den Rijn overtrekken en door *Zwitserland* in *Frankrijk* indringen moet, bevinden zich onder anderen de oostenrijksche opper-bevelhebber prins von *Schwarzenberg*, en de beijersche generaal von *Wrede*, ook volgen haar in persoon de Keizer van *Rusland* en de Keizer van *Oostenrijk*; eerstgemelde kwam den 14den dezer te *Karlsruhe* aan, en laatstgemelde passeerde dien zelfden dag, verzeld van den groot-hertog van *Wurtemberg*, over *Pforzheim* en *Erlingen*. Beide die monarchen schijnen bij den overgang van het hoofdleger over den Rijn tegenwoordig te zullen zijn.

Men heeft opgemerkt, dat onder de verbazende menigte pakwagens, die, tot het leger behoorende, door *Karlsruhe*, *Durlach* en andere *Zwabische* plaatsen naar den Boven-Rijn gepasseerd zijn, er ook verscheiden oostenrijksche waren met het opschrift: „Ministerie van buitenlandsche zaken.”

Door *Pforzheim* is den 10, 11 en 12den dezer een groot artillerie-park gepasseerd, tot welks transportering 600 paarden vereischt werden. Het was enkel belegerings-geschut, dat tegen *Kehl* bestemd was.

Zwitserland heeft herwaarts afgevaardigden gezonden gehad, om deszelfs onzijdigheid bij de verbonden mogendheden erkend te krijgen; doch dit schijnt niet gelukt; zelfs wil men, dat zij bij *Hunne Keizerlijke Ma-*

jesteiten in het geheel geen gehoor hebben kunnen bekomen.

Volgens eene alhier in druk verschenen en uit 19 artikelen bestaande overeenkomst met de nieuw verbonden staten, moeten in dezelve dubbeld zoo veel troepen op de been gebragt worden, als zij te voren, als leden der zoogenaamde Rijn-confederatie, moesten leveren. De eene helft daarvan is staande armee, en de andere helft landweer. Beide moeten door behoorlijke reserven steeds voltallig gehouden worden. Deze troepen worden tot verschillende groote legers gevormd, die elk hunnen eigen generaal en generaalstaf, doch alle slechts eene leus hebben. De groote geweer-fabrieken en wapensmederijen van Suhl, Solingen, Herzberg, Olbernhau, enz. zullen alleen voor deze legers arbeiden. Een gedeelte van het veroverde geschut wordt aan de nieuw-verbonden overgelaten, om de vorming van hun artillerie-wezen te bespoedigen, even zoo ook alles, wat aan wapenen nog in de vestingen aan de Elve veroverd wordt. Bovendien wordt overal de landstorm georganiseerd.

Den 25sten november zijn, volgens de courant van Florence, de eerste napelsche troepen in Rome binnen gerukt.

LONDEN, den 28 December.

Onze nieuwspapieren bevatten de aanspraak, welke in het wetgevend-lichaam te Parys, door *Regnaud de St. Jean d'Angely* gedaan is. Dezelve is van den volgenden inhoud:

„MIJNE HEEREN! In de beide laatste veldtogten zijn wij, zonder door de overwinning te worden verlaten, door den voorspoed verraden worden. Eerstelijk heeft een winter, zoo als slechts eenmaal in eene eeuw de natuur ondervindt, en ten tweede een afval, waarvan Europa weinig voorbeelden oplevert, de luisterrijkste voordeelen nutteloos gemaakt. Gelukkig mijneheeren, heeft de natie, welke het geluk genoten had, zonder door hetzelfde bedwelmend te worden, het ongeluk zonder neerslagtigheid gedragen, en na in de vorige veldtogten de grenzen onzer bondgenooten edelmoediglijk voor de rampen des oorlogs bewaard te hebben, zijn wij bereid, kloekmoedig de onze te beschermen. Men roept ons in deze gewigte omstandigheden om den troon; de Keizer, mijneheeren, heeft u met de uitzigten van zijne staatkunde, zoo wel als met de pogingen zijner regering, bekend gemaakt. Ik zeg, de uitzigten, en geenszins de geheimen zijner staatkunde, want deze staatkunde is steeds de steun geweest van de onafhankelijkheid, de eer, de nijverheid en den handel van Frankrijk en deszelfs bondgenooten. Doch de natien, even als de regeringen, levendig getroffen en krachtig vooringenomen met de jongste gebeurtenissen, vergeten het voorledene, behouden nauwelijks het geheugen van de eerste grondoorzaken, en verliezen de schakels van de keten der geschiedenis uit het oog, welke het tegenwoordige aan het voorledene verbindt. De Hemel verhoede, mijneheeren, dat ik thans gelede ongelukken zoude ophalen, om de geesten te verbitteren en de oude veete op te wakkeren. Ik denk niet om het voorledene, en ik vestig uwe aandacht niet op het voorlang gebeurde, dan alleen, om dat men op ieder bladzijde der geschiedenis, welke daarvan getuigt, duidlijk kan ontdekken, wie de aanstokers van den oorlog geweest zijn. Sedert twintig jaren voert Europa den krijg. De laatste was met den eersten verbonden en was er geen gevolg van. Om te ontdekken aan wien men de rampen en het aanhouden daarvan te danken hebbe, is het genoeg, op te klimmen tot de oorzaak, en zich te herinneren, dat men de korte tusschen-

pozen van vrede, of liever van wapenstilstand, alleen aan Frankrijk te danken heeft. Nimmer is Frankrijk aanval-ler, noch in 1792, als wanneer hetzelve overvallen werd, noch in het jaar 7, toen het verbond van Campo-Formio werd verbroken, noch in het jaar 8, toen de Russen Duitschland en Italië doortrokken, om onze grenzen te bedreigen; noch in het jaar 10, toen de vrede van Amiens verbroken werd; noch ten tijde van den inval in Beieren, toen het verdrag van Luneville werd opgezegd; noch op het oogenblik, dat de vrede van Presburg vergeten werd; noch ten tijde, dat de voorwaarden van Tilsit opgezegd werden; noch toen de verbonden van Weenen en van Parys werden verbroken. Is het niet Frankrijk, integendeel, het welk, overwinnend, den wapenstilstand van Löben en den vrede, welke daarop volgde, heeft toegestaan; het welk alleen bij Marengo streed, om te Luneville den vrede te sluiten; het welk bij Austerlitz verwon, om het grootste gedeelte zijner veroveringen weder te geven of er troonen op te vestigen; het welk nimmer een wapenstilstand gedurende de onderhandelingen, noch voor het verdrag van Presburg, noch voor dat van Weenen, geweigerd heeft? Zijn op dit oogenblik de vredesvoorstellen, door de ge-coaliseerde mogendheden voorgesteld, niet door Z. Majesteit aangenomen, welke aan zijne volkeren, zijne bondgenooten en zijne vijanden verklaart, dat er van zijne zijde geen beletsel bestaat tegen het herstel van den vrede. Deze waarheden zijn, wat de vorige oorlogen betreft, door gedenkteekenen bevestigd, die reeds voor altijd in de geschiedenis geheiligd zijn; en wat de jongste gebeurtenissen aangaat, door stukken, in het portefeuille van buitenlandsche zaken, waarvan Z. M. verlangt, dat eene commissie uit ulieden kennis zal nemen.

„De ge-coaliseerde mogendheden hebben, gedurende de onderhandelingen, de voortdoring van de vijandelijkheden verlangd. Dezelve schrijven ons alzoo de maatregelen voor, welke de zekerheid van den staat en de eer van het Rijk vereischen. Z. M. heeft gezegd, dat „natiën nimmer met zekerheid kunnen onderhandelen, zonder alle hare magt uit te breiden.” Reeds kondigt alles veerkracht aan; de talrijke ligtingen, die in aanmarsch zijn, bewijzen, dat de fransche natie besloten heeft, de zekerheid van haar gebied en de eer harer wetten te handhaven. De dorst naar eer, de liefde van het vaderland en de zucht naar welvaart zijn hartstogten, die nimmer in edel denkende harten worden uitgebluscht. Frankrijk was min magtig, min sterk, min overvloedig in hulpmiddelen, toen hetzelve in het jaar 8, in het Noorden bedreigd, in het Zuiden aangevallen, in het binnenste verscheurd, in geldmiddelen uitgeput, met eene regering vol wanorde, in de legers moedeloos, van over zee de hoop zag terugkeeren, bij Marengo de eer herwon en te Luneville den vrede verkreeg. Ik schets dit tafereel alleen, om zoo veel van binnen als van buiten het kragtig aandenken aan onze waardigheid en magt te doen herleven; alleen, opdat zoo wel vrienden als vijanden te gelijker tijd de gedachten van den monarch, zoo wel als de kracht van de natie, de bescheidenheid van derzeiver verlangen, derzeiver zucht tot eenen eerlijken en derzeiver afkeer van eenen schandelijken vrede, zouden kennen.

Terwijl de oppositie steeds voortgaat, zich, uit hoofde van de bovenstaande aanspraak, vergeleken met de reize van lord *Castlereagh*, naar het vaste land, en de verklaring van de ministers in het parlement, met eenen aanstaanden vrede te vleijen; zoo beschouwen de ministeriële papieren deze aanspraak niet anders, dan als eene echo van die des Keizers, geschikt, om oneenig-

heid tusschen de bondgenooten en Engeland te zaaijen, de laatste mogendheid de schuld des oorlogs te doen dragen, en het fransche volk door de schijnbare vreedelievende gezindheden van *Napoleon*, omtrent deszelfs ware balangen, in slaap te wiegen. Intusschen juichen allen de maatregel der bondgenooten van ganscher harte toe: *wel te willen onderhandelen, doch gedurende de onderhandelingen geen wapenstilstand te willen sluiten.*

Behalve de berigten, omtrent de afreize van lord *Castlereagh*, de overwinning in Noord-Amerika en de voortdurende afzending van troepen naar Holland, bevatten onze papieren een officieel berigt van den overtocht der vloot naar Holland, en van het doordringen derzelve in de Zeeuwsche stroomen, eene verrigting, die de hoogste blijken van stoutheid en van beleid gedragen heeft. en door den kundigen zeeman beschouwd zal worden, als eene daad van heldenmoed, waardig, hare plaats in te nemen nevens de meer schitterende verrigtingen onzer bondgenooten te lande. Uit het hier volgend relaas van dien togt blijkt, dat de gevolgen onberekenbaar geworden, en misschien op dit oogenblik Bergen-op-Zoom en Antwerpen, zoo niet geheel Walcheren zelf in onze handen geweest zouden zijn, bijaldien niet tegenwind onze schepen dertien dagen lang voor den Zeeuwschen wal had opgehouden.

De vloot, onder den admiraal *Young*, zeilde uit Duins, den 25sten november, en, na drie dagen lang regen eenen oostelijken wind opgelaveerd te hebben, kwam zij ten anker, ongeveer acht of tien mijlen van de Steenbank. De killen door het Steendiep, van de banken tot het Veersche-Gat en tot op de Roompot, zijn zoo naauw, dat de loodsen het ondoenlijk oordeelden, eene vloot van groote schepen met tegenwind door die zeegaten binnen te brengen; dienvolgens lag de vloot in de ongeduldigste verwachting naar een' westelijken wind, terwijl de opperbevelhebber alle pogingen aanwendde, om de onderscheidene ondiepten te doen peilen en af te boeijen, en twee fregatten, gelijk mede eenige lichtere vaartuigen afzond, als voorloopers, om de vaderlanders op de omliggende eilanden bijstand te brengen. Beide de fregatten, ofschoon door de bekwaamste handen gevoerd, raakten aan den grond in den mond van het Veersche-Gat. Dit was eene ontmoedigende omstandigheid: zoo ongeduldig echter was de vloot nu, door volharding alle hinderpalen te boven te komen, dat zij, den 11den december, het anker ligtte, met den wind vlak oost, en het Steendiep binnen voer door een' naauwen doortogt tusschen de steenbanken, de Swaswaj geheten, zonder eenig ongeluk te ontmoeten. Hier kwam zij ten anker met het schoonste weder en geenen schijn hoegenaamd van verandering van wind. Gedurende den nacht, nogtans, werd het bijna dood stil, een dikke mist ontstond, en den volgenden dag was alles in zulk eene digte duisternis gewikkeld, dat men geen schip kon onderscheiden. Dit was een dag van angst en ongerustheid; de ankerplaats was eng en beperkt, sommige schepen lagen zoo dicht aan de zanden, dat zij die bijna raakten, het tij liep zoo onregelmatig, dat het uiterst moeilijk werd, de ankers voor het ontklaar te behoeden, en daarbij was de ankergrond, hoe zeer kleiachtig, niet vast genoeg voor eenen storm.

De ochtend van den 13den was nog ontruster: de wind was in den nacht naar het zuid-westen geloopt, de lucht was nevelig en dik, de Walchersche kust was niet te zien, en alles kondigde aan, dat een storm met snelle schreden naderde. Het oogenblik was hazchelijk, en iets beslissend moest beproefd worden. Ten 10 uren in den ochtend was de wind sterk aange-

wakheid, en de nadering van den storm werd gedurig duidelijker. Ondertusschen werd de dampkring iets minder dik en nu en dan eens kreeg men een deel van Walcheren in het gezigt. De ligte schepen, vier of vijf in getal, kregen oogenblikkelijk bevel, om het anker te ligten, en, onder bestuur van den kapitein *Hancock* en den heer *Thomas*, den ingang te zoeken van het gat tusschen den Bangert en de Querens. Ten twaalf uren was het hun gelukt, eenen kotter op elke der bovengemelde ondiepten te plaatsen, terwijl twee anderen uitgezet werden tusschen de banken en de kust van Walcheren, ten einde alzoo voor de hen volgende vloot den koers af te bakenen. Nu werd het algemeene sein gegeven, om anker te ligten, en, ten een uur steyende het fregat *Nymphen* in de naauwe en ondiepe kil tusschen de banken, om het diepste water aan te toonen aan het lineschip *Imprenable*, het welk aan het hoofd der vloot naar binnen voer. Dit was een oogenblik van angstige verwachting; het water werd gedurig ondieper tot op acht-en-twintig voeten, zijnde alstoen verscheidene der lineschepen minder dan vier voeten van den grond. De volkomenste orde heerschte op geheel de vloot, geen schip slingerde noch dreef van zijn' koers, geen woord werd gehoord, dan alleen het kommando aan de stuurlieden, peilers en het volk bij de zeilen. Binnen een half uur was de vloot de ondiepten over en het veergat binnen, koers houdende langs het eiland Walcheren naar de Roompot, en met de oranje vlag waaijende van alle stengen. Ten vier uren kwam geheel de vloot in linie ten anker op de Roompot, tusschen Schouwen, Noord-Beveland, Walcheren en de Bangert, in volkomene veiligheid en orde. De inwoners van Beveland naderden tot op het strand, en verwelkomden de Engelschen met een driemaal herhaald hoezee! Dus, in het midden van den winter, lag eene vloot van lineschepen dagen lang dicht onder de gevaarlijke kust van Holland, zocht daarna haren weg door banken en ondiepten, en drong, zonder ongelukken, door tot in de Schelde, te midden der mist en der nevelen, die deze laagliggende eilanden overdekken.

„ Alvoens de vloot nog op de Roompot was aangekomen, waren twee fregatten tot naar Zierikzee, de hoofdplaats van Schouwen, opgewerkt, alwaar de fransche kommandant, met een gedeelte van zijn volk, krijgsgevangen genomen werd. Op Noord-Beveland, was de fransche kapitein de gebeurtenissen vooruitgespoed, zijn geschat en krijgsbehoeften naar het fort Bath afvoerende. Doch, op den 13den december, den dag toen de vloot op de Roompot aankwam, had hij eene landing op het eiland gedaan en was met 50 man, aan het recognosceren bezig, toen het volk van Noord-Beveland tegen hem opstond, hem greep met veertien man van zijn volk, en hem zou om hals gebragt hebben, zoo niet de kapitein lord *George Stuart*, van de *Horatio*, hem gered had, doch niet dan nadat de epauletten en eere-teekenen door de woedende Zeeuwen den kapitein van het lijf gescheurd waren; hij is, sedert, naar Engeland overgezonden. Na dien tijd hebben de Franschen geene poging gedaan van het Barlander hoofd over te komen. De transportschepen, met sir *Thomas Graham*, kwamen, den 16den, op de Roompot aan, van waar deze schepen onverwijld naar Zierikzee voortzeilden. Te dier plaats werden de soldaten met hunnen dapperen bevelhebber, ontscheept, en trokken naar Tholen tegen over den Berg-op-Zoomschen wal.

„ Middelerwijl was de Cornwall, aan boord hebbende den commodore *Owen*, met vier a vijf honderd ma-

Moere, naar de keten opgewerkt; doch, de wind hem tegen zijnde, ging hij, des ochtends van den 18den, met zijn volk op Zuid-Beveland aan wal, ten einde tegen Bath op te rukken. De Franschen, zulks uit Walcheren gewaar wordende, bragten den volgenden dag te Borselen, op hetzelfde eiland, 500 man aan wal; welk berigt admiraal Young besloot te doen, aan de Tigre en Cornwall bevel te geven, in den nacht een aantal mariniers te ontschepen, ten einde den commodore Owen te versterken. Dit was echter overbodig; want de Franschen, na ettelijke boerenplaatsen gebrandschat en twee of drie voorname inwoners opgeligt te hebben, keerden op hunne stappen terug, gevolgd door de verontwaardigde inwoners van Zuid-Beveland, die te wapen gesneld waren op de verschijning der roofzuchtige geweldenaars. Men hoopt dus vuriglijk, dat commodore Owen in zijn oogmerk zal slagen, zijnde de plaats, schoon sterk, naar men denkt, niet talrijk bezet.

De Roompot is eene der schoonste ankerplaatsen der wereld, beschermd tegen alle winden en het water zoo effen als een spiegel. Men verwacht, dat spoedig billijke aannemings-contrakten getroffen zullen worden, tot de levering van versch rundvleesch; doch het water is slecht. De bewoners gebruiken geen ander water, dan hetgeen in regen van den hemel valt en in regenbakken bewaard wordt, die niet altijd in de beste en zuiverste orde zijn. Men zegt, dat er goed water is in de armen van de Waal, twintig mijlen van hier, en dat wij van daar met het noodige voorzien zullen worden. Bombooren komen van de naburige eilanden bij de schepen aan boord; doch, als te verwachten was, zijnen traspgewijs de prijzen van alle behoeften. Walcheren schijnt niet het voorwerp van eenen onmiddellijken aanval te zijn. De Franschen hebben de vestingwerken van Vlissingen aanmerkelijk versterkt, sedert de laatste expeditie, en te Veere hebben zij, naargiesing, tuschen de 6 en 7 duizend man, grootendeels matrozen, die, van de fregatten in het dok te Antwerpen en van de schepen voor die stad liggende, aan wal gebragt zijn."

— Wij hebben het genoegen de komst te kunnen aankondigen van den kolonel *Pleuderleath*, van het 49ste regiment, gezonden door den kommandant-en chef in Kanada, met de heugelijke tijding van eene luisterrijke overwinning; op de Amerikanen behaald, welke een einde aan den veldtocht voor den winter gemaakt heeft.

De kolonel *Pleuderleath* verliet Quebec den 26sten november, en is precies eene maand onder weggeweest; zijnde laatstleden zondag te Liverpool aangekomen.

Het gevecht is, op den 18den november, voorgevallen; onze dappere soldaten in Kanada en onze medeonderdanen in die landstreken hebben zich in hetzelfde gedragen als mannen, die vast besloten hadden, den ouden roem van den britschen naam te handhaven. De veldtocht kan nu als geëindigd beschouwd worden, alzo de sedentaire krijgsmagt verlof verkregen heeft, tot na den winter naar hare haardsteden terug te keeren. Zie hier de bijzonderheden van dat gevecht.

Hoofdkwartier LACHINE, den 23 november 1813.

Zijne excellentie de gouverneur-generaal van de legermagt heeft van den luitenant-kolonel *Morisson*, van het 89ste regiment, het berigt ontvangen van den slag, die, den 18den dezer, bij de landhoeve van Crysler, twintig mijlen boven Cornwall gelegen, gevoerd is, tuschen het observatie-korps, bestaande uit de 49, en 89ste regimenten en een detachement van de bezet-

ting van Prescott, onder den luitenant-kolonel *Pearson*, samen bedragende omtrent 800 man, en de voornaamste divisie van het vijandelijk leger gekommandeerd door den majoor-generaal *Regd*.

Daags voor den slag was er eene affaire ontstaan, ten gevolge van een' aanval van een observatie-korps tegen den vijand, welke, na een' kotsrondivigen tegenstand, de vlugt had genomen; de britsche divisie had den nacht daaropvolgenden de plaatsen, waar het gevecht was voorgevallen, in bezit genomen.

Den 18den ging de luitenant-kolonel voort, den vijand te achtervolgen, welke, zijne magt zamentrekkende, eene sterke poging deed, om zich zelve van eene zoo lastige tegenpartij te ontdoen, en hiertoe met zijne zware kolommen voetvolk aantukte, welke door geschut ondersteund werden, terwijl zijn front door eene begaafte kavalerie en stroopers gedekt was.

De luitenant-kolonel *Morisson* nam hierop allengskes eene achterwaartsche beweging, en bezette, met zijne kleine troep, eene zeer geschikte stelling, welke hij te voren gekozen had; hij plaatste zijnen rechter-vleugel een weinig voortwaarts aan de rivier; dezelve was zamengesteld, uit de flank-compagnien van het 49ste regiment en een detachement Kanadiers, en ondersteund door drie compagnien van het 49ste regiment, onder kapitein *Barro*, met een zesponder, de 49ste en 89ste regimenten maakten het hoofdkorps der reserve uit, en strekten zich uit dwars over den weg naar een den Bosch, in eene lengte van 78 roeden (hollandsch).

De majoor *Herriot* kommandeerde den linker-vleugel, bestaande uit de 49 en 89ste regimenten, met een detachement kanadische vrijwilligers en eene kleine troep Indianen, onder den luitenant *Anderson*.

Het gevecht begon omstreeks twee uren na den middag, en werd binnen den tijd van een half uur algemeen. De vijand trachtte onzen linker-vleugel om te trekken; doch werd door de 49 en 89ste regimenten terug geslagen. De vijand, deze poging mislukte zijnde, vereenigde al zijne kracht, en deed een' aanval op den rechter-vleugel, ondersteund zijnde door vier stukken geschut en zijne kavalerie, dan werd alhier insgelijks afgeslagen; de 49 en 89ste regimenten voorwaarts getrokken zijnde en eene linie geformeerd hebbende, ontstond er een gevecht, dat niet kon voortgezet worden, door dat de vijand den rechter-vleugel had geattakeerd en de achterhoede bedreigde; doch zijne kavalerie werd door de drie compagnien van het 49ste regiment, onder den kapitein *Barro*, en door het wel bestuurd vuur der artillerie, onder den kapitein *Jackson*, zo dapper ontvangen, dat hij op hetzelfde oogenblik moest terug wijken.

Door de snelle nazetting van de troepen van den kapitein *Barro* werd een zesponder op den vijand buit gemaakt, die thans op niets anders bedacht was, dan den afrogt van eenige verslagen benden te dekken. In deze laatste poging heeft hij zeer veel geleden door eene gepaste beweging van het korps onder den luitenant-kolonel *Pearson*, die den vijand in zijne vlugt bleef nazetten.

De luitenant-kolonel *Morisson* spreekt met den grootsten lof van de bekwame medewerking, die hij van den luitenant-kolonel *Pearson*, van den luitenant-kolonel van het 19de regiment, den majoor *Herriot*, de kanadische voltigeurs en van den kapitein *Jackson* van de koninklijke artillerie ondervonden heeft, aan wier bekwame manouvres, zoo wel als aan de dapperheid der gezamenlijke troepen, van welke een ieder zijn pligt gedaan heeft, deze gelukkige uitslag te danken is.